

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jana Passera a soudců JUDr. Michala Mazance a Mgr. Davida Hipšra v právní věci žalobce: **T. E. M.**, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalovaného, o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 15. 11. 2012, čj. 8 A 69/2012 – 31,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalovaný **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalobci **s e n e p ř i z n á v á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I.

1. Žalobce podal dne 11. 11. 2006 žádost o udělení mezinárodní ochrany podle § 10 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).
2. Žalovaný rozhodnutím ze dne 9. 4. 2010, čj. OAM-1286/VL-10-2006, nevyhověl žádosti žalobce o uplatnění opatření proti nečinnosti podle § 80 správního řádu.
3. Žalobce podal dne 5. 10. 2010 u Městského soudu v Praze žalobu na ochranu proti nečinnosti žalovaného.
4. Městský soud rozhodnutím ze dne 17. 1. 2011, čj. 10 A 238/2010 – 29, žalobu zamítl, protože žalovaný rozhodnutím ze dne 3. 12. 2010, čj. OAM-1286/VL-10-P08-2006, rozhodl o žádosti žalobce a neudělil mu mezinárodní ochranu podle § 12 až § 14b zákona o azylu.

5. Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 12. 2010 žalobou u Krajského soudu v Hradci Králové, který rozsudkem ze dne 25. 7. 2011, čj. 29 Az 17/2010 – 108, zrušil napadené rozhodnutí a vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení.

6. Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 14. 12. 2011, čj. 3 Azs 22/2011 – 142, odmítl kasační stížnost žalovaného proti zrušujícímu rozsudku krajského soudu pro nepřijatelnost (všechna rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz).

7. Žalovaný rozhodnutím ze dne 31. 5. 2012, čj. OAM-1286/VL-10-P12-ON2-2011, nevyhověl podnětu žalobce pro uplatnění opatření proti nečinnosti podle § 80 správního řádu.

II.

8. Žalobce podal dne 5. 6. 2012 u Městského soudu v Praze žalobu na ochranu proti nečinnosti žalovaného. Městský soud rozsudkem ze dne 15. 11. 2012, čj. 8 A 69/2012 – 31, uložil žalovanému, aby ve lhůtě jednoho měsíce od právní moci tohoto rozhodnutí vydal rozhodnutí o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany ze dne 11. 11. 2006.

9. Městský soud zdůraznil, že žalovaný byl povinen pokračovat v řízení poté, kdy Nejvyšší správní soud odmítl jeho kasační stížnost (usnesení čj. 3 Azs 22/2011 – 142 nabylo právní moci dne 10. 1. 2012). Ze správního spisu však nebylo možné spolehlivě zjistit, jaké úkony směřující k vydání rozhodnutí žalovaný činil, jaké shromáždil důkazní prostředky nebo jaká opatření k jejich získání přijal. Pochybnosti o řádném vedení řízení žalovaný neodstranil ani ve vyjádření k žalobě a neuvedl žádné objektivní důvody, které by ospravedlňovaly prodloužení lhůty k rozhodnutí podle § 27 odst. 1 věty druhé a třetí zákona o azylu. Nebylo proto možné učinit závěr, že žalovaný koná vše potřebné pro ukončení řízení. Městský soud uzavřel, že v řízení o žádosti žalobce o mezinárodní ochranu došlo a stále dochází k průtahům, které fakticky znamenají nečinnost žalovaného.

III.

10. Žalovaný (stěžovatel) brojil proti rozsudku městského soudu kasační stížností z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

11. Stěžovatel byl přesvědčen, že městský soud nesprávně vyložil § 27 odst. 1 zákona o azylu. Toto ustanovení neukládá stěžovateli uvést konkrétní skutečnosti, které by odůvodňovaly prodloužení lhůty k rozhodnutí, naopak pouze zavazuje stěžovatele informovat žadatele o mezinárodní ochranu o prodloužení lhůty. Tuto povinnost stěžovatel splnil a vyrozuměl žalobce o prodloužení lhůty. Nad rámec své povinnosti navíc stěžovatel oznámil žalobci, že důvodem prodloužení lhůty je skutečnost, že dosud shromážděné podklady neumožňují vydání rozhodnutí v řádné lhůtě. V rozsudku ze dne 12. 5. 2005, čj. 6 Azs 283/2004 – 80, Nejvyšší správní soud potvrdil, že lhůta stanovená v § 27 odst. 1 zákona o azylu je pořádková. Směrnice Rady 2005/85/ES o minimálních normách pro řízení v členských státech o přiznávání a odnímání postavení uprchlíka (dále jen „procedurální směrnice“) stanoví v čl. 23 pro vydání rozhodnutí lhůtu 6 měsíců. Pokud není možné tuto lhůtu dodržet, správní úřad musí žadatele o prodloužení lhůty informovat. Ani procedurální směrnice však nepožaduje, aby správní úřad jakkoliv odůvodnil prodloužení lhůty. Rozsudek městského soudu je proto v rozporu s českým i s evropským právem.

12. Závěr městského soudu o průtazích v řízení a faktické nečinnosti stěžovatele neměl oporu ve správním spisu. Po vydání rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne

25. 7. 2011 stěžovatel podal kasační stížnost, která měla ze zákona odkladný účinek (§ 32 odst. 5 zákona o azylu). Rozhodnutí o kasační stížnosti nabylo právní moci dne 10. 1. 2012. Poté byl stěžovatel vázán právním názorem krajského soudu, který mu uložil provést podrobné dokazování ve vztahu k tvrzením žalobce. Stěžovatel tak byl nucen přistoupit ke shromáždění nejaktuálnějších informací o zemi původu žalobce, které musel přeložit, vyhodnotit a porovnat s tvrzeními žalobce. Také žalobce doložil nové informace, s nimiž se stěžovatel musel vypořádat. Lhůtu k vydání rozhodnutí stěžovatel opakovaně řádně prodloužil a o prodloužení lhůty vždy žalobce vyrozuměl. Stěžovatel byl proto přesvědčen, že nebyl nečinný, a to zejména s ohledem na zemi původu žalobce, jeho azylový příběh a obtížné získávání důkazních prostředků. Dne 20. 11. 2012 pak stěžovatel provedl se žalobcem pohovor.

13. Stěžovatel dodal, že se snaží vydávat rozhodnutí v co nejkratším termínu, nemůže tak ovšem činit na úkor kvality. Pokud by byl stěžovatel nucen rozhodovat v časové tísní, hrozilo by nebezpečí nedostatečného posouzení a případně ohrožení základních práv či dokonce života dotčeného cizince.

14. Dále stěžovatel podotkl, že žaloba proti nečinnosti byla podána dne 1. 6. 2012 a městský soud rozhodl až dne 15. 11. 2012. Upozornil také, že rozsudek městského soudu vykazuje znaky nesrozumitelnosti, např. v závěru rozsudku je uveden jako předseda senátu „*JUDr. Slavomír Nová*“, namísto „*Novák*“, na několika místech rozsudku se pak vyskytuje nelogicky písmeno „*M*“, což znesnadňuje porozumění textu. Také časová souslednost uvedená na str. 1 rozsudku (pohovor v prosinci 2011, doručení rozhodnutí dne 3. 12. 2010) je nelogická a nepravdivá, protože poslední pohovor před vydáním rozhodnutí byl proveden dne 1. 12. 2010.

15. Stěžovatel požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud zamítl tuto žádost usnesením ze dne 20. 12. 2012, čj. 8 Ans 14/2012 – 12.

16. Přípisem ze dne 6. 2. 2013 stěžovatel sdělil Nejvyššímu správnímu soudu, že rozhodnutím ze dne 14. 12. 2012, čj. OAM-1286/VL-10-P12-R2-2006, neudělil žalobci mezinárodní ochranu podle § 12 až § 14b zákona o azylu.

IV.

17. Žalobce se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

V.

18. Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

19. Kasační stížnost není důvodná.

20. Krajský soud v Hradci Králové zrušil původní rozhodnutí stěžovatele ze dne 3. 12. 2010 rozsudkem ze dne 25. 7. 2011, čj. 29 Az 17/2010 – 108. Obecně ve správním soudnictví platí, že po zrušení správního rozhodnutí je správní orgán povinen pokračovat v řízení podle pokynů vyslovených v rozsudku krajského soudu. Těto povinnosti se nemůže zpravidla zprostit ani podáním kasační stížnosti, která je mimořádným opravným prostředkem, proto obecně nemá odkladný účinek přímo ze zákona (blíže viz usnesení rozšířeného senátu ze dne 24. 4. 2007, čj. 2 Ans 3/2006 – 49, č. 1255/2007 Sb. NSS, které rozšířený senát potvrdil také v usnesení ze dne 18. 9. 2012, čj. 8 AfS 29/2011 – 78, bod 15). Výjimkou je s ohledem

na zvláštní povahu předmětu řízení kasační stížnost ve věci mezinárodní ochrany, které je přiznán odkladný účinek přímo v § 32 odst. 5 zákona o azylu. V takovém případě je správní orgán povinen pokračovat v řízení teprve poté, kdy rozhodnutí o kasační stížnosti ve věci mezinárodní ochrany nabude právní moci. Městský soud proto správně uzavřel, že stěžovatel byl povinen konat poté, kdy usnesení Nejvyššího správního soudu čj. 3 Azs 22/2011 – 142 nabylo právní moci, tedy od dne 11. 1. 2012.

21. Od tohoto okamžiku byl stěžovatel povinen činit veškeré potřebné úkony směřující k vydání rozhodnutí a řídit se závazným právním názorem Krajského soudu v Hradci Králové, a to v zákonem stanovené lhůtě 90 dní, kterou případně mohl přiměřeně prodloužit v souladu s § 27 odst. 1 zákona o azylu. Lhůta pro vydání rozhodnutí totiž běží znovu ode dne právní moci zrušujícího rozsudku (příp. ode dne právní moci rozhodnutí o zamítnutí či odmítnutí kasační stížnosti proti tomuto zrušujícímu rozsudku, měla-li kasační stížnost odkladný účinek), přestože správní orgán nezahajuje nové správní řízení, ale pokračuje v řízení již zahájeném [srov. rozsudek ze dne 26. 2. 2010, čj. 5 Ans 6/2009 – 82, ve vztahu ke lhůtě pro vydání rozhodnutí podle § 71 správního řádu a § 49 odst. 2 předchozího správního řádu (č. 71/1967 Sb.)]. Pokud by stěžovatel nedostál povinnosti rozhodnout v zákonné (případně řádně prodloužené) lhůtě, mohl by se dopustit nečinnosti.

22. Uvedenému závěru nebrání skutečnost, že lhůta pro vydání rozhodnutí podle § 27 zákona o azylu je lhůta pořádková (viz např. rozsudek čj. 6 Azs 283/2004 – 80). Povaha pořádkové lhůty znamená, že její nedodržení nezpůsobuje nezákonnost následně vydaného rozhodnutí ve věci samé, ani tím nevzniká povinnost správního orgánu žádosti vyhovět. Pokud však správní orgán nedodrží lhůtu bezdůvodně, zejména stane-li se tak opakovaně, může být toto pochybení vyhodnoceno jako nečinnost. Nečinností se přitom rozumí nejen absolutní nečinnost správního orgánu, ale i nedůvodné průtahy v řízení, např. neprovádění procesních úkonů předpokládaných daným procesním předpisem v přiměřené časové návaznosti (blíže viz usnesení rozšířeného senátu čj. 2 Ans 3/2006 – 49).

23. Lhůta 90 dnů by měla být zpravidla pro stěžovatele dostatečná k rozhodnutí o žádosti o udělení mezinárodní ochrany. V této lhůtě by se stěžovatel měl snažit co nejefektivnějším způsobem nashromáždit a posoudit všechny rozhodné skutečnosti. Je třeba uznat, že v některých složitých případech nemusí být možné v uvedené lhůtě řízení ukončit a je pak důvodné (např. kvůli nutnosti překladu a studia rozsáhlých důkazních materiálů) lhůtu pro vydání rozhodnutí prodloužit. Opakované prodloužování lhůty však musí být řádně odůvodněno konkrétními okolnostmi daného případu.

24. Nejvyšší správní soud proto nepřisvědčil námitce stěžovatele, že městský soud vyložil § 27 zákona o azylu nesprávně. Naopak, závěr městského soudu je v souladu s judikaturou zdejšího soudu, podle níž lhůta pro vydání rozhodnutí o udělení mezinárodní ochrany ve smyslu § 27 odst. 1 zákona o azylu může být prodloužována pouze ve výjimečných a řádně odůvodněných případech. Opakované prodloužení lhůty odůvodněné pouze obecným tvrzením, že doposud nebylo shromážděno dostatečné množství podkladů pro vydání rozhodnutí, nelze považovat za přiměřené (viz např. rozsudek ze dne 6. 2. 2013, čj. 1 Ans 19/2012 – 43).

25. Výklad stěžovatele, že jediným požadavkem pro možnost prodloužení lhůty k vydání rozhodnutí je vyznění žadatele o mezinárodní ochranu, aniž by muselo být prodloužení lhůty odůvodněno, je formalistický. Vedl by k absurdním důsledkům, kdy by stěžovatel mohl lhůtu libovolně prodloužovat, aniž by bylo nutné zkoumat jeho procesní postup či aktivitu v řízení. Možnost nekontrolovatelného prodloužování délky řízení by otevírala prostor pro svévoli správního orgánu. Žadateli o mezinárodní ochranu by navíc byla odepřena jakákoliv možnost

ochrany proti nečinnosti stěžovatele, protože žaloba na ochranu proti nečinnosti by nemohla být nikdy úspěšná, snad jen s výjimkou případu, kdy by správní orgán zcela opomněl lhůtu prodloužit. Mezi opomenutím prodloužit lhůtu a pouze mechanickým a bezdůvodným prodlužováním lhůty však pro účastníka řízení neexistuje z praktického hlediska podstatný rozdíl a obě situace jsou obdobně nežádoucí.

26. Výklad stěžovatele by byl rozporný také se základními zásadami správního řízení, konkrétně s § 6 správního řádu, podle něhož správní orgán vyřizuje věci bez zbytečných průtahů. Přestože zákon o azylu stanoví zvláštní lhůtu pro vydání rozhodnutí, a § 71 odst. 1 a 3 správního řádu se proto neuplatní, stěžovatel je povinen v řízení o mezinárodní ochraně dodržovat základní zásady správního řízení (srov. § 9 zákona o azylu, který výslovně vylučuje použití správního řádu jen v taxativně stanovených případech). Zásada vyřizování věcí bez zbytečných průtahů má navíc ústavní rozměr. Podle Ústavního soudu totiž průtahy v řízení před správními orgány představují tzv. jiný zásah ve smyslu čl. 87 odst. 1 písm. d) Ústavy do základních práv stěžovatele zakotvených v čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod (viz např. náleze ze dne 13. 11. 2003, sp. zn. III. ÚS 696/02).

27. Nejvyšší správní soud neshledal ani namítaný rozpor mezi požadavkem, aby lhůta byla prodloužena pouze v odůvodněných případech, a procedurální směrnici. Podle čl. 23 odst. 2 věty druhé a třetí této směrnice „[č]lenské státy zajistí, aby v případech, kdy není možné vydat rozhodnutí do šesti měsíců, žadatel a) byl buď informován o prodloužení, nebo b) na žádost obdržel informaci o časovém rámci, ve kterém lze očekávat rozhodnutí o jeho žádosti. Tato informace nezakládá povinnost členského státu vůči dotyčnému žadateli vydat rozhodnutí v uvedeném časovém rámci.“ Procedurální směrnice (obdobně jako zákon o azylu) sice nestanoví výslovný požadavek na řádné odůvodnění prodloužení lhůty k rozhodnutí, zároveň mu však nebrání. S ohledem na výše popsané důsledky se nelze domnívat, že by procedurální směrnice umožňovala bezdůvodné či libovolné prodlužování délky řízení. Směrnice naopak požaduje, aby „řízení bylo dokončeno co nejdříve“ (čl. 23 odst. 2 věta první). Obdobný požadavek je vyjádřen také v bodu 11 odůvodnění této směrnice, který dále doplňuje, že organizace vyřizování žádostí o azyl by měla být ponechána na uvážení členských států.

28. Nejvyšší správní soud nepochyboval, že procedurální směrnice nebrání požadavku, aby lhůta k vydání rozhodnutí byla prodlužována jen v případech, kdy to odůvodňují okolnosti posuzované věci. Směrnice ponechává podrobnou úpravu podmínek pro vyřizování žádostí na členských státech. Zdejšímu soudu proto přes postavení soudu posledního stupně nevznikla povinnost obrátit se na Soudní dvůr, protože v posuzované věci nevznikly žádné výkladové pochybnosti (viz čl. 267 odst. 3 Smlouvy o fungování Evropské unie a rozsudek Soudního dvora ze dne 6. 10. 1982, *CILFIT*, 283/81, bod 16 a násl.).

29. Pro posouzení, zda byl stěžovatel nečinný, bylo třeba zjistit, jaké úkony stěžovatel činil v průběhu správního řízení po nabytí právní moci usnesení zdejšího soudu čj. 3 Azs 22/2011 - 142 a tyto úkony následně vyhodnotit z hlediska jejich předmětu, požadavků na provádění dokazování, obsahu, nezbytnosti, náročnosti, složitosti apod. Po prostudování správního spisu Nejvyšší správní soud shodně s městským soudem uzavřel, že stěžovatel byl v době od 11. 1. 2012 do vydání rozsudku městského soudu dne 15. 11. 2012 nečinný.

30. Ve spisu nejsou založeny dokumenty svědčící o tom, že by v rozhodné době stěžovatel obstarával nové důkazy (případně zajišťoval jejich překlad), prováděl pohovory s žalobcem či činil jiné úkony k objasnění skutkového stavu. Procesní aktivita stěžovatele se omezila pouze na vyjádření k žalobě ve věci ochrany proti nečinnosti a opakované sdělení o prodloužení lhůty (které navíc ve dvou případech není ve spisu řádně doloženo, viz dále).

Ani jeden z těchto úkonů však z níže uvedených důvodů nebylo možné považovat za řádné pokračování v řízení.

31. Vyjádření k žalobě není možné považovat za úkon učiněný v rámci správního řízení. Správní orgány mají v řízení před správními soudy postavení žalovaného, tedy účastníka řízení. Jejich vlastní úkon (v nyní posuzované věci vyjádření k žalobě) nelze chápat jako výkon vlastní pravomoci ve správním řízení, tedy aktivní činnost orgánu směřující k rozhodnutí o právech či povinnostech jeho účastníků, ale jako uplatnění procesních práv účastníka v soudním řízení (viz usnesení rozšířeného senátu čj. 2 Ans 3/2006 – 49).

32. Sdělení o prodloužení lhůty k vydání rozhodnutí byla podle svého obsahu pouze formální a nebyla nijak konkrétně odůvodněna okolnostmi posuzované věci. Stěžovatel pouze obecně uvedl, že podklady, které v posuzované věci dosud shromáždil, neumožňují vydání rozhodnutí v řádné lhůtě. Takto obecně odůvodněné opakované prodloužení lhůty Nejvyšší správní soud nepovažuje za dostatečné (viz výše bod 24 a násl.). Pokud se chtěl stěžovatel hájit tím, že se mu vzhledem ke složitosti dané věci nepodařilo získat dostatek důkazů, musela by být ze spisu patrna aktivita, že se o to stěžovatel alespoň snažil.

33. Opakované prodloužení lhůty navíc není ve spisu řádně doloženo. Správní spis obsahuje na č. listu 352 sdělení stěžovatele ze dne 4. 4. 2012, v němž informuje žalobce, že lhůta pro vydání rozhodnutí byla prodloužena do 7. 7. 2012. Podle seznamu spisového materiálu by na č. listu 364 mělo být založeno následující prodloužení lhůty do 5. 10. 2012. Tento dokument (stejně jako několik desítek dalších stran) však ve správním spisu zcela chybí. Nejvyšší správní soud proto nemůže posoudit, zda a jak bylo toto prodloužení odůvodněno. Ze samotného spisu taková potřeba nevyplývá. V této souvislosti Nejvyšší správní soud podotýká, že stěžovatel porušil povinnost vést spis v takové podobě, aby byl dostatečným podkladem pro přijaté rozhodnutí, a povinnost předložit k výzvě soudu úplný správní spis, uvedené pochybení jde proto plně k tíži stěžovatele (srov. rozsudky ze dne 11. 3. 2008, čj. 1 Afs 7/2008 – 91, a ze dne 26. 9. 2012, čj. 8 Afs 15/2012 – 25).

34. Sdělení o dalším prodloužení lhůty (do 3. 1. 2013) je ve spisu založeno na č. listu 523 a ze seznamu spisového materiálu plyne, že tento dokument byl vložen do spisu až dne 6. 2. 2013, přestože nese datum 3. 10. 2012. Předmětnému sdělení předchází ve spisu celá řada dalších dokumentů, které byly vloženy do spisu v období od 15. 11. 2012 (tj. po vydání napadeného rozsudku) do 6. 2. 2013. Nejvyššímu správnímu soudu proto vyvstaly pochybnosti, zda stěžovatel lhůtu dne 3. 10. 2012 vůbec prodloužil, případně jak prodloužení odůvodnil. Nelze totiž přehlédnout, že příslušný dokument údajně ze dne 3. 10. 2012 byl do spisu založen až těsně před předložením správního spisu Nejvyššímu správnímu soudu dne 7. 2. 2013, což nasvědčuje snaze o dodatečné doplnění chybějících dokumentů. Uvedené pochybnosti soudu umocňuje také skutečnost, že stěžovatel předložil správní spis až po opakované výzvě zdejšího soudu, přičemž se hájil nepravdivým tvrzením, že žádnou dřívější výzvu neobdržel. Ve spisu Nejvyššího správního soudu je však na č. listu 14 založena doručenka potvrzující, že stěžovatel výzvu obdržel dne 20. 12. 2012.

35. Ze seznamu spisového materiálu dále vyplývá, že dne 24. 1. 2012 byly do spisu založeny dvě zprávy o zemi původu (č. listu 266 až 279), nelze ovšem přehlédnout, že následující dokumenty vložené do spisu téhož dne nesou datum 24. 2. 2011 (č. listu 281), 22. 2. 2011 (č. listu 291), 11. 3. 2011 (č. listu 292), 6. 4. 2011 (č. listu 302) atd. Následně vložené dokumenty tedy nesou datum, které o téměř jeden rok předchází okamžiku, kdy byly do spisu fyzicky založeny. Nejvyššímu správnímu soudu proto vznikla pochybnost, zda správní orgán opatřil předmětné zprávy o zemi původu založené na č. listu 266 až 279 až v rámci období,

kteří je rozhodné pro posouzení (ne)činnosti stěžovatele (tedy poté, kdy stěžovatel byl povinen pokračovat v řízení), nebo již o rok dříve. I kdyby však stěžovatel opatřil předmětné zprávy skutečně až dne 24. 1. 2012, tento úkon by nepostačoval pro závěr, že stěžovatel nebyl nečinný, protože po dobu dalších 10 měsíců stěžovatel žádné další relevantní úkony nečinil.

36. Dne 9. 11. 2012 mělo být do spisu založeno na č. listu 366 až 367 předvolání stěžovatele k seznámení s dosud shromážděnými důkazy, i tento dokument však ve spisu chybí. Avšak ani pokud by byl předmětný dokument řádně do spisu založen, nezabránil by závěru o nečinnosti stěžovatele, protože tento úkon byl učiněn až po 10 měsících od doby, kdy byl (údajně) do spisu založen poslední důkaz (viz výše bod 35).

37. Ve spisu je dále založeno rozhodnutí ze dne 31. 5. 2012, jímž ministr vnitra nevyhověl žádosti žalobce u uplatnění opatření proti nečinnosti. Ani toto rozhodnutí nelze považovat za úkon směřující k objasnění skutkového stavu, protože toto rozhodnutí vydal ministr vnitra, tedy nadřízený stěžovatele, nikoliv stěžovatel sám. Navíc by bylo beze sporu protismyslné, aby se správní orgán mohl zprostit povinnosti činit procesní úkony pouze vydáním rozhodnutí, že se necítí být nečinný, aniž by toto rozhodnutí mělo oporu v jiných úkonech, které mají za cíl objasnění skutkového stavu. Předmětné rozhodnutí ministr vnitra odůvodnil jen velmi stroze a obecně tvrzením, že dosud shromážděné podklady neumožňují ve věci rozhodnout. Ze spisu však nevyplývá, že by do vydání tohoto rozhodnutí a ani poté (do vydání rozsudku městského soudu dne 15. 11. 2012) stěžovatel činil jakékoliv úkony, aby tento nedostatek odstranil.

38. Další blíže neurčené materiály pocházející od žalobce měly být založeny do spisu dne 20. 11. 2012, tedy až po vydání rozsudku, kterým městský soud shledal stěžovatele nečinným. Navíc i tyto dokumenty, které by se měly nacházet na č. listu 368 až 407, ve spisu chybí.

39. Nejvyšší správní soud neshledal důvodnou ani námitku, že opakované prodloužení lhůty bylo odůvodněno potřebou shromáždit důkazy vzhledem k zemi původu žalobce a jeho „*azylovému příběhu*“. Ze zpráv o zemi původu založených ve spisu sice vyplývá, že Demokratická republika Kongo je problematickou zemí z hlediska dodržování lidských práv a je politicky nestabilní, tato skutečnost však sama o sobě nemůže ospravedlnit naprostou pasivitu stěžovatele v řízení vedeném po 11. 1. 2012. Právě naopak, vzhledem k uvedeným charakteristikám země původu bylo namístě, aby stěžovatel shromáždil co nejvíce podkladů vztahujících se k dané zemi a ke skutkovým událostem tvrzeným žalobcem, tyto podklady následně porovnal s výpovědí žalobce a výsledné hodnocení podřadil pod příslušná ustanovení zákona o azylu.

40. V této souvislosti zdejší soud podotýká, že stěžovatel je povinen zajistit, aby pracovníci, kteří posuzují žádosti o mezinárodní ochranu a rozhodují o nich, měli patřičné znalosti příslušných norem v oblasti azylového a uprchlického práva a aby měli k dispozici přesné a aktuální informace z různých zdrojů týkající se obecné situace v zemích původu žadatelů (čl. 8 odst. 2 procedurální směrnice). Argumentaci stěžovatele, že nemůže rozhodovat v časové tísní, protože by tak mohl ohrozit základní práva nebo dokonce život žadatele o mezinárodní ochranu, Nejvyšší správní soud považuje za zcela nepřijatelnou. Je povinností stěžovatele zajistit své vnitřní uspořádání i odbornost svých pracovníků tak, aby dokázal rozhodovat v přiměřených lhůtách a nezatěžoval řízení zbytečnými průtahy nejen v jednoduchých případech týkajících se ekonomických migrantů, ale i v případech složitějších a komplexnějších, jako je právě případ žalobce.

41. Nelze rovněž přehlédnout, že správní řízení bylo se žalobcem vedeno již od 11. 11. 2006, přičemž první rozhodnutí ve věci samé stěžovatel vydal až dne 3. 12. 2010. Stěžovatel

tak již měl více než 4 roky (tedy 48 měsíců, což je 16x více než základní zákonná lhůta podle § 27 odst. 1 zákona o azylu) na to, aby shromáždil dostatek důkazů a posoudil žádost žalobce. Prodloužení délky řízení o dalších 10 měsíců proto zdejší soud považuje za nepřiměřené.

42. Za situace, kdy stěžovatel neprováděl žádné relevantní procesní úkony po dobu deseti měsíců (od 11. 1. 2012 do 15. 11. 2012), aniž by tato pasivita byla jakkoliv opodstatněná, aniž by bylo patrné, že pro provedení důkazů či uskutečnění jiného procesního úkonu byla třeba lhůta delší, než stanoví zákon o azylu, a aniž by stěžovatel uvedl konkrétní potřebu takového značného časového prostoru, se Nejvyšší správní soud ztotožnil s městským soudem, že žaloba na ochranu proti nečinnosti byla důvodná (srov. např. rozsudek ze dne 8. 11. 2012, čj. 7 Ans 16/2012 – 33).

43. Nejvyšší správní soud nepřisvědčil ani ostatním námitkám. Poukázal-li stěžovatel na skutečnost, že žaloba na ochranu proti nečinnosti byla podána dne 1. 6. 2012 a městský soud rozhodl až dne 15. 11. 2012, zdejší soud nespatřuje v délce řízení před městským soudem žádnou nezákonnost. Ostatně předmětem řízení v nyní posuzované věci je nečinnost a průtahy v řízení vedeném stěžovatelem, nikoliv případné průtahy v řízení před městským soudem.

44. Stěžovateli lze sice přisvědčit, že časová souslednost uvedená na str. 1 rozsudku městského soudu, kde je uvedeno, že pohovor s žalobcem proběhl v prosinci 2011 a rozhodnutí bylo žalobci doručeno dne 3. 12. 2010, neodpovídá správnímu spisu (ze spisu vyplývá, že pohovor byl proveden 1. 12. 2010). Nejvyšší správní soud však neshledal ani v této dílčí vadě nezákonnost rozsudku městského soudu. Uvedená nepřesnost je obsažena pouze v rekapitulační části rozsudku a jedná se zjevně o chybu v psaní, kdy byl nesprávně uveden letopočet 2011 namísto 2010.

45. Také další námitka, že rozsudek městského soudu vykazuje znaky nesrozumitelnosti, protože v jeho závěru je uveden jako předseda senátu „JUDr. Slavomír Nová“, namísto „Novák“, je zcela nedůvodná. Originál rozsudku založený na č. listu 31 spisu městského soudu, který je podepsaný předsedou JUDr. Novákem, obsahuje správné označení předsedy senátu. Chybějící písmeno „k“ bylo zjevně způsobeno pouze písařskou chybou při vyhotovení stejnopisu rozsudku, který byl stěžovateli zaslán (založen na č. listu 431 správního spisu).

46. K námitce stěžovatele, že mu nelogický výskyt písmene „M“ na několika místech odůvodnění rozsudku městského soudu znesnadnil porozumění textu, nezbyvá než dodat, že vzhledem k výše uvedeným požadavkům na odbornou způsobilost pracovníků stěžovatele Nejvyšší správní soud nepochybuje, že byli schopni textu dostatečně porozumět. Ostatně, i v tomto případě je originál rozsudku bez vad, písmeno „M“ se vyskytuje na 4 místech pouze ve stejnopisu rozsudku zasláném stěžovateli a jeho výskyt byl zjevně způsoben pouze písařskou chybou. Není proto zřejmé, z jakých důvodů stěžovatel uplatnil absurdní námitku, že tato skutečnost znesnadnila porozumění textu.

47. Nejvyšší správní soud neshledal napadený rozsudek městského soudu nezákonným, proto kasační stížnost zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

48. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá tedy právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 1 *a contrario* za použití § 120 s. ř. s.). Žalobci, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo (§ 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.), soud náhradu nákladů nepřiznal, protože mu podle obsahu spisů žádné náklady nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 29. března 2013

JUDr. Jan Passer
předseda senátu